

TES + VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXIX. évfolyam 5. szám

2019. május

**Szeretettel köszöntjük az
édesanyákat, nagymamákat!**

Fotó: Soltész László

Múlt, jelen, jövő

A híres angol költő, Byron mondja: *"A boldogság emléke nem boldogság, de a fájdalom emléke fájdalom."* Ezt úgy is mondhatnánk magyarul: ha rossz emlékeink vannak a múltból, az megsomorít, ha pedig jók, akkor azért vagyunk elcsüggedve, mert mára más a valóság. Ez a mélabús borongás nagyon jól is tud esni: a fenti idézet nagyon megérintette ifjonti lelkemet, ki is írtam annak idején kedves naplómba.

De mit mond Isten? Az ő országa igazság, békesség és Szentlélek által való öröm. Az Ő ígéje szerint az elmúlt idők megélhetőek hálaadással azért, ami jó volt bennük, áldott példával, jó tanulsággal. Vagy pedig ha sok rossz volt bennük, megélhetőek alázattal azért, hogy Ő megtartott, kimentett, hogy a múlt elmúlt, de tanulságai megmaradhatnak. A két helyzetben van valami közös: hogy a megélésük középpontjában nem én vagy te vagy mi vagy ti vagy ők állnak, hanem Isten és az ő orszá-

ga. Ami Istentől vagy Istenből volt a múltban, annyi érdemes a továbbvitelre. Ami nem tőle vagy belőle volt, abból pedig hozzá menekülünk. Hogy mondja ezt az ige? Mondogatták Jézusnak a tényeket lényeg nélkül: *"A mi atyánk Ábrahám."* (Jn 8, 39.). Az ember személye, emléke megmaradt, Isten, hit, követés sehol. Jézus áthúz minden ilyen hozzáállást. A Galata 3, 6 ezt mondja: *"Értsétek meg tehát, hogy akik hitből valók, azok Ábrahám fiai."* A múltból nem neveket, számokat, élményeket viszünk tovább, hanem a tartalmat: ami Istenről szól, amit ő végez, ami hozzá köt. Az előbbi halál, az utóbbi élet. Mert a múlt nem hozható vissza, de Isten van, él, uralkodik. Erről szól az erős hangvétellű Ézsaiás 63, 16 is: *"Hiszen te vagy a mi atyánk, Ábrahám nem ismer bennünket, Izrael nem törődik velünk. Uram, te vagy a mi atyánk, ősidőktől fogva megváltónknak nevezünk."* Mennyire másképp cseng ez a hitvallás, mint az ábrahámi atyánkozás. Hitből van, élet van benne, keserűség helyett remény, jövő. Igen, mert egyszer a jövő megérkezik. Talán én vagy te már nem leszünk benne. De a lényeg, hogy Isten benne lesz-e? Talál-e hitet Jézus a földön?

Ezért kell csakis a lényegre keresnünk múltban, jelenben, jövőben – ez nem lehet más, csakis ő amit tesz, ami róla szól, ami örök.

Boros Dávid lelkipásztor

Anyák napjára

Nincs szebb a boldog asszony-arcnál,
 Míg nézi gyermekét;
 S ha rá ragyog a tiszta szempár,
 Nem adná kincsekért...
 Nincs jobb a hű édesanyánál!
 Ha csöndes, halk fohásza felszáll,
 Kitárul akkor fönn az Ég,
 S a Menny a Földdel összeér,
 Az égi üdv a Földre ér.
 Ma néktek szól a boldog ének,
 Ti, drága, jó anyák!
 Minden zengjük áldó Istenünknek
 A hála himnuszát!
 Szent béke, boldogság kíséren
 Titeket itt e földi létben!
 Megáldom lábatok nyomát...
 Ma néktek nyílik a virág,
 Ma rátok gondol a világ.

Gerzsenyi Sándor

MARADJ MEG NEKEM!

Nemsokára anyák napja. Aki szerencsés, adhat virágot. Aki még szerencsebb, kaphat is. Meghatódunk.

Önfeláldozó anyai szeretetről, örök-ké hálás gyerekekről beszélünk. Könnybe lábadt szemmel mosolygunk. Csakhogy nem vagyunk őszinték, ha azt mondjuk: az anya és gyereke közti kapcsolat magától értetődően makulátlan. A hétköznapi anya agyonhajszolt, a hétköznapi gyerek dacosan ellenálló. És mégis: az érzés érzés marad akkor is, ha fáj, ha dühbe, vagy elkeseredett harcba csap át, ha látszólag közömbös, és csak ritkán kopogtat be az ajtón, ritkán csörgeti a telefont...

MIKOR A GYERMEK

Mikor a gyermek gőgicsél,
 az Isten tudja, mit beszél!
 Csak mosolyog és integet...
 Mit gondol? Mit mond? Mit nevet?

S mint virággal az esti szél,
 az anyja vissza úgy beszél,
 oly lágyan és oly édesen...
 De őt nem érti senki sem.

Hogy mit beszélnek oly sokat,
 apának tudni nem szabad!
 Az égi nyelv ez, mély titok.
 Nem értik, csak az angyalok.

Gárdonyi Géza

Cselekvő szeretet – Megmaradunk!

Én is olvasom az okos, precíz kimutatásokat, hogy az elmúlt években itt is – ott is mennyivel fogyott a mi drága népünk, és hogy a statisztikák fényében mire számíthatunk. Természetesen én is ki tudom számolni, hogy ha havonta leesik 10 cserép a házamról, akkor mikor fog elfogyni az összes cserép és rám roskadni a ház. Az is logikus, és ki is lehet számolni, hogy ha jön nekem ezer méterről az autó ötvenessel, akkor hány másodperc múlva fog elütni... csak az nem logikus, hogy miért nem ugrok félre, miért nem igazítom meg a cserepeket az otthonomon, miért várjuk némán, passzívan a sorsunk beteljesedését?

Egy statikusan gondolkodó világban élünk, a legtöbb ember abból indul ki, hogy ilyen a világ, ez van, ezt kell elfogadni. Mostanában újból és újból felcsendül bennem egy régi, Kájoni János által gyűjtött csíksom-

lyói dal refrénje: "ha nincs kenyér, keresünk!". Igen, mi keresztények a mi Urunktól Istenünktől azt halljuk: *"Keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek", "bármit kértek az én nevemben, azt megkapjátok"*.

Igen, egy változó, növekvő, kibontakozó világot teremtett az Isten, és mi ennek a folyamatosan születő világnak vagyunk a gyermekei. Nem statikus, fáradt gondolkodás kellene vezessen bennünket, hanem egy dinamikus, bátor, cselekvő, keresztény lelkület, a mi Urunk Istenünk szelleme. Isten ránk bízta a teremtő erőt, merem-e azt használni hittel, reménnyel? Szépnek látom Isten adta drága szülőföldemet? Azt, ami érték nekem, azt örömmel meg merem-e osztani gyermekeimmel?

Egy kedves vállalkozó itt Székelyföldön 15 év alatt egy kis csodát teremtett: van neki panziója, sípályája és főleg sok-sok vendége. Egy nap felhívott szomorúan, hogy nagyra nőtt fia összepakolt és elment Amerikába.

Leültünk beszélgetni és én megkérdeztem őszintén: "Mit gondolsz, ezt, amit itt 15 év alatt megálmodtál, felépítettél, más országban ezt el tudtad volna érni? Saját szájával mondta ki, hogy nem. Hát akkor miért kell nap, mint nap azt mondani, hogy itt Erdélyben nem lehet eredményesen dolgozni, meg nem is érdemes, mert úgyis minden hiába, meg stb., stb. Ha a gyerekeid nap, mint nap csak azt hallják, hogy nehéz, hogy nem éri meg, akkor miért ne mennének el a mi "rossz" világunkból?

Barátom némán hallgatott, láttam,

hogy érti azt, amiről beszélünk. Végül is ő üzte el, a problémák folyamatos felemlegetésével magától, szépen fejlődő vállalkozásától a gyermekét. Így igaz, de gond egy szál sincs – mondtam neki – most te kell vissza is édesgessed a fiadat! Ha felhívod, ha írsz neki, mindig mondd el, hogy mennyi vendég volt, hogy ma hányan lovagoltak, és hogy mennyi állatot tudtál értékesíteni a saját tehéncsordádból. Nem kell bölcsekedni, valótlan dolgokkal hengegni, csak az igazat mondd ki, de azt újból és újból örömmel mondd el, mert a te örömödnék, bizakodásodnak teremtő ereje van! Használt a gyógy mód, a fiatalember mint szakács hazajött, és vezeti apja konyháját.

Igen, folyamatos félrevert harangok mellett nem lehet családot alapítani, munkát vállalni, gyereket szülni. Abba kellene hagyjuk az állandó pánikolást, nyafogást, siránkozást és merjük kimondani a gyerekeink, fiataljaink előtt, hogy ennyi cipőnk, ruhánk soha nem volt, és őseinknek sem volt az elmúlt ezer év alatt, és azt is mondjuk el, hogy ilyen mennyiségű élelmiszer, információ, luxuscikk soha nem volt még a Kárpát-medencében. Nehéz a magyar ember sorsa?

Igen, vagy 10-20 kilóval átlagban valóban nehezebb a kelleténél, és ezért kell fogyókúrázzunk. Ennyi kövér ember, megműveletlen föld, leszüreteletlen almafa, megkapálatlan szőlőtőke soha nem volt itt a Kárpát-medencében! Miért sírunk? Miért üzzük el gyermekeinket, fiataljainkat falvainkból, városainkból? A félelem, a szorongás, ha csak irrális, még akkor is mindenképp kifej-

ti a maga pusztító hatását.

E néhány gondolattal szeretném megköszönni azt a hatalmas bizalmat, szeretetet, melyet folyamatosan érzek az anyaországi testvéreim iránt.

Csaba testvér

Gyülekezeti életképek, beszámolók

Üzenet a múltból gyülekezetünk fennállásának 125. évfordulója alkalmából

Részletek egy korábbi jubileumi visszaemlékezésből: Itt e helyen ezelőtt 50 évvel alakult ez a kis hívő gyülekezet, és kezdett küzdeni a világ és a bűn ellen.

Küzdő katonái közül – az apostol szavaival élve – nem sokan voltak előkelők, nemesek, de tetszett az Istennek, hogy a kicsik által végeztessék el a dicséret. Ennek a kis küzdő őrsnek a harcaiban – az Úr Jézus jóvoltából csekély személyem is részt vehetett.

Gyülekezetünk tagjainak legnagyobb része cselédlányokból, tanoncokból, napszámos emberekből, egynéhány iparossegédből és kisiparosból állt, de gyáros vagy nagyiparos egy sem volt. A cselédlányok úgy misszióztak, hogy csak akkor álltak be egy helyre, ha a gyülekezeti órára szabadon jöhetnek, és csodák csodájára a mi testvérnőink minden gyülekezeti órán itt voltak. Ők kaptak kimenőt nem csak minden második vasárnap, de minden hétköznapon is, ha gyülekezetbe jöttek.

Voltak olyan helyek, hogy ők hagyták meg a nagyságos asszonynak,

hogy mit végezzen el, mire ők megjönnek. A nagyságos asszony pedig inkább szót fogadott a hívő cselédjének, mintsem egy hitetlen lány jöjjön a családhoz.

Tanoncaink magaviseletükkel megváltoztatták az iskolai rendet. Napszámosaink a legnagyobb fokú bizalmat nyerték munkaadóik részéről, mert egy új helybe állásnál elég volt annyit említeni, hogy ez vagy amaz a testvér mondta, hogy nézzek ide. „Úgy, maga is hívő? No, akkor beállhat.” – hangzott legtöbbször a válasz. Kisiparosaink kénytelenek voltak rendelőiket kérni várakozásra, s ez mind azért volt, mert a testvériség először kereste Isten országát, annak igazságát, a többi jött.

Lakásunktól az imaházig az úton, melyen jöttünk, végig nyomot hagytunk. Itt is, ott is egy-egy eldobott traktátus jelezte, hogy itt is hívő cselédlány, tanonc, vagy más valaki ment, de hogy imaházba hívogatás nélkül nem ment, az bizonyos. Fáradtságunk jutalma majd odafent tűnik ki.

Vasárnap, ünnepnap a kora délutáni időt felhasználtuk kirándulásra terekre, ligetekbe, temetőbe. Körbe álltunk, elkezdtünk énekelni. Ének-szünet alatt egy testvér beszédet mondott, ha többet nem is, de annyit, hogy az odasereglett kíváncsiakat meghívtuk az aznapi istentiszteleteinkre. A legtöbbször egy csoport látogatóval tértünk vissza a kiszelöltött imaházunkba. A munka után jóleső érzéssel hallgattuk meg, mit Isten üzent a szent ige által.

A következő eset még 1912-ben tör-

tént. Az egyik ifjú tanonc testvérünk este úgy fájront [munkaidő vége] után ellátogatott Baranyai bácsihoz [Baranyai Jánoshoz]. Baranyai testvér nem lévén otthon, mert vidékre kellett utaznia misszió ügyben. A tanonc testvért Baranyai néni ezen szavakkal fogadja: Ejnye, de jó, hogy jössz testvér! Épp most hozott a postás egy sürgönyt, hogy temetni kell menni Dunántúlra, Esztergom megyébe. Baranyai bátyád nincs itthon, legalább elmész, és elvégzed ezt a temetést. A látogató nagyot néz..., de mivel Baranyai néni szava erkölcsi parancs, amit csak teljesíteni lehet. Kérdés: „Mikor kell menni?” Válasz: „Reggel 6-kor indul a vonat.” Kérdés: „Meddig kell menni [tudniillik a vonattal]?” Válasz: „Nem tudom, csak azt tudom, hogy 1 korona 20 fillérbe kerül egy retúrjegy. A helység neve [ahol a temetés lesz] Pilismarót. Rövidítve a történetet itt egy hosszabb rész összefoglalása következik: Az állomáson a jegykiadó segítségével derült ki, hogy Zebegényig kell menni vonattal, onnan pedig a Dunán a révész viszi át az utasokat. Zebegényben Isten kíséretét is rendelt ifjú testvérünk mellé, aki átkísérte a Dunán, és elvezette a halottas házig. Ott a helyi paptól kellett kiváltani a sírheletet, majd neki kellett kiásni a sírgödröt is. Újból idézet következik: És meglelt Pilismaróton az első hívő temetés, melyen ott volt a helyi plébános, a harangozó és a község színe-java, mert ők még olyan temetést nem láttak, hogy a pap ássa a sírgödröt. És az Úr gondoskodott énekesekről is, mert aznap valami ünnep lévén a későbbi kiránduló vonaton több testvér és testvérnő is le-

jött. Így elmondhattuk: ... és eltemették nagy pompával.

Csekély fáradozásunkat az Úr megáldotta úgy annyira, hogy kis imaházunk kicsinynek bizonyult, és komoly nagy feladatot kellett megoldani, 913-14. évben építeni kellett az Úrnak házat, de hogyan? Se pénz, se posztó, de nem azért hívők a hívők, hogy ne higgyenek. Mi elhitük, hogy lesz egy új szép nagy imaházunk, és lett is, amiért legyen szent nevének dicsőség. Ámen!

1946. október hó 27-én este írta emlékezetből Rákosszentmihályon Andriska Pál.

Átvettem: Bp. 1946. október 28-án Andriska Pál testvértől – Bányaai Jenő, sk

Közreadta: SA

NYUGDÍJAS KLUB

Fotó: Soltész László

Április 11-én volt a nyugdíjas délután, melyen vendégünk volt Dr. Mészáros

Kálmán testvér és felesége. Az előadó: Mészárosné Dr. Seres Leila volt, aki az 1-es és a 2-es cukorbetegségről tartott színvonalas előadást, tanácsadást. – Azt is elmondta, hogy az 1-es típusú cukorbetegség gyermekkorban is kialakulhat egy vírusfertőzés következtében. A 2-es típusú cukorbetegség felnőtt korban alakul ki, kimerítő, stresszes életmód, túlsúly, az édesség féktelen fogyasztása után.

A hasnyálmirigy kimerül és kevés inzulint termel. Tanács: diéta és mozgás. A mozgás megnyitja az inzulin csatornát. Célszerű a napi mozgás, a séta, zöldségek és gyümölcs fogyasztása kellő mértékben.

Fogadjuk meg a doktornő tanácsait, ha még egészségesek vagyunk, s ha már élnünk kell a cukorbetegséggel!

Vékony Józsefné

Innen – onnan

A SZERETET CSODÁJA

Daniellel, az unokámmal mindig nagyon közel álltunk egymáshoz. Amikor Daniel apja elvált, s újra megnősült, az akkoriban tizenegy esztendő fiú és húga, Kristie hozzánk költözött. A férjemmel mindketten nagyon boldogok voltunk, hogy megint vannak gyerekek a házban. Minden pompás volt egészen addig, amíg felnőttkori cukorbetegségem meg nem támadta a szememet, és még súlyosabban a vesémet. Az életem - léteztem. Nem volt semmi energiám. Átvonszoltam magam a napi teendőkhöz, és rengeteget aludtam. Mintha a humorérzésem is teljesen eltűnt volna. Dániel akkor töltötte be a tizenhetedik évét, állapotom nagy hatással volt rá. Mindent megtett azért, hogy megnevetessen, hogy visszahozza azt a nagyit, akit annyira szeretett. Egy évig kezeltek művesével, és lassanként annyira legyengültem, hogy azt mondták az orvosok, ha nem részesülök fél éven belül veseátültetésben, meghalok! Ezt senki sem árulta el Danielnek, ő mégis tudta – azt mondta, elég, ha rám néz. Feszült várakozás kezdő-

dött egy veséért. Egy alkalommal közölte velem szándékát.

– Nagyi, neked adom az egyik vesémet. Fiatal vagyok és egészséges. Kis szünetet tartott, s folytatta: – Nem bírnám elviselni, ha nem lennél mellettem. Arcán egyszerre tükröződött a könyörgés és az elszántság.

– Hogyan egyezhetnék bele, hogy lemondj arról, amit a legjobban szeretsz? Futballista szeretett volna lenni.

– Nagyi, az életeddel összehasonlítva a foci semmit nem jelent nekem – mondta halkan. Ezek után nem tudtam tovább vitatkozni vele. Megegyeztünk, megnézzük, hogy megfelelő donor lesz-e ő? A leletekből kiderült, hogy Daniel veséje tökéletesen megfelel. Mindkét műtét sikerült. Amikor megláttuk egymást Daniellel, elárasztott minket az a mély-séges szeretet, amely összekötött bennünket. Végül ő szólalt meg: – Nagyi, érdemes volt? – Nekem igen,

Hát neked? – kérdeztem. Bólintott és rám mosolygott. – Visszakaptam a nagyimat. Én pedig az életemet.

Közreadta H.A.

UNOKA

Nagyszülőnek lenni nem jelent mást, mint egy mennybéli áldást.

Áldást egy olyan szülőre, aki egykor gyermeke kezét fogta, most azonban unokája lelkét gondozza.

Az unokáét, akiért mindent odaadna. Akinek mindenkor mindent megadna. Akiért lehozná még a csillagos eget is és ha kell, levarázsolná

az égről a fellegeket is.
 Akiért érdemes még sokáig élni
 és minden nap jól lenni.
 Mert egy unoka olyan, mint egy
 gyógyító drága kövecske,
 ha veled van és nálad,
 boldog leszel tőle örökre.

ismeretlen szerző

JOSH ÉS A JAGUÁRJA

Mintegy tíz évvel ezelőtt Josh, a fiatal és nagyon sikeres üzletember Chicago egyik útján vezetett. Egy kicsit gyorsan hajtott csillogó, fekete, tizenhat hengeres Jaguárjával, mely mindössze két hónapos volt. Figyelte a parkoló autók közül hirtelen előrohanó gyerekeket és mindig lelassított, ha észrevett valami gyanúsat.

Egyszer csak egy téglá repült felé, és hatalmasat csattant a Jaguár csillogó oldalajtáján. Sivító fékcsikorgás.

Hátramenetbe kapcsolt és visszatalatott oda, ahonnan a téglá érkezett. Kiugrott a kocsiból, vállon ragadta a gyereket és rárivallt:

– Ez az én új Jaguárom, és az a téglá nagyon sokba fog neked kerülni. Miért dobtad rá?

– Kérem... kérem, uram, bocsásson meg! Nem tudtam jobbat kitalálni, mert senki nem állt meg – könyörgött a fiú.

Könnyek gördültek végig az arcán, és a szomszédos, parkoló autóra mutatott.

– Nézze, uram, ott a bátyám. Kiesett a tolószékéből, és nem tudom egye-

dül felemelni. Segítene kérem, visszaültetni őt a székbe? Nekem túl nehéz – kérlelte az üzletembert.

Josh meghatódott, és kétségbeesetten igyekezett visszanyomni a torkát fojtogató könnyeket. Segített a fiúnak felállítani a tolószéket, aztán együtt beemelték a sérült fiatalembert a székbe. Josh nagyon lassan sétált vissza csillogó, fekete Jaguárjához. Kimérten, megfontoltan lépdelt. Soha nem csináltatta meg Jaguárja ajtaját. Arra emlékeztette őt, hogy sose száguldjon olyan gyorsan keresztül az életen, hogy valakinek egy téglával kelljen felhívnia magára a figyelmét.

Közreadta H.A.

Gondolatok

- Az anyai szeretethez nincs hasonló. Folytonosságát nem törheti se idő, se tér, erőssége pedig nem függ a viszonzás mértékétől.
- "Bizony az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom." (Biblia)
- Egy anya a karjaival csak egy ideig képes ölelni, de a szívével örökké!
- A nő erős és bátor, és ha felismeri a maga küldetését, mindenre képes és alkalmas. (Szabó Magda)
- A gyermek a legtökéletesebb teremtmény, mert egyedül ő tudja megalkotni saját egyéniségét. A gyermek lelke lágy viaszhoz, vagy fehér papírhoz hasonló, ahová magának, a gyermeknek kell belevésni a képzeteket.
- A gyermekek úgy érznek, ítélnek és cselekednek, miként azt azoktól látják, akiket szeretnek és becsülnek.
- Ha semmi mást nem adsz a gyermekednek, csak példát, akkor már sokat adtál. (Seneca)

➤ Egy anya az, aki bárkit tud helyettesíteni, őt viszont senki...

➤ Én azt hiszem, gyereket csak úgy lehet nevelni, ha az ember megtiszteli azzal, hogy komolyan veszi.

Gyerekszáj

Önismeret

Anya, engem a boltban tuti arról a polcra választottatok, ahol az eleven gyerekeket árulták, de prémium kategóriában.

(Gyurci, 9 éves)

Gyermei elképzelés a pénzgyűjtésről

– Mama, ezeket az aprókat neked gyűjtöttem, hogy ha legközelebb jössz, akkor tudj nekem ajándékot venni.

(Gergő, 6 éves)

Gyülekezetünk betegei

Ádány Vince és neje	Stubnya Tiborné
Hetzke József és neje	Szalay Mihályné
Husztá Tiborné	Szikszai Lajosné
Juhász Gyuláné	Szlepákné Kiss Tamara
Kovács László	Szűcs Borbála
Puskás Zoltán és neje	Tóth Mihály és neje
Ráduly Emil és neje	Vékony József és neje
Rumbold Gyula	Vida Sándorné
Sebők Györgyné	

"Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden

szükségeket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Jézus Krisztusban!" (Fil 4:19)

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Boros Dávid lelkipásztornál és Husztá Tiborné testvérnőnél megtalálható.

Gyülekezeti programok

Máj. 05. 10:00 és 17:00 Anyák Napja

Máj. 09. 07:00 Nyugdíjas klub/Kirándulás a Szarvasi Arborétumba (Indulás Bp. II. János Pál pápa tér Erkel színház melletti parkolóból)

Máj. 30. 18:00 Áldozócsütörtök

Budapest József Utcai

Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest,

VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

„Folyóirat” rovatban is olvasható újságunk!

Rendszeres alkalmaink

Vasárnap

9:30 imaóra,

10:00 istentisztelet

17:00 istentisztelet

Szerda este 18:00 bibliaóra

Mindenkit szeretettel várunk!

Minden hónap harmadik vasárnapjának délutánja missziós szolgálatokra felszabadítva